

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi D. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki  
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.  
II AKa 16/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej  
i Spraw Publicznych w dniu 11 września 2024 r.,

1. **odrzuca skargę;**
2. **umarza postępowanie w przedmiocie zwolnienia od kosztów sądowych.**

## UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 18 marca 2024 r. D. K. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na naruszenie prawa strony w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie II AKa 16/24 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie oraz zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości 150 000 złotych oraz 50 000 złotych na cel charytatywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. 2023, poz. 1725 z późn. zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga nie spełnia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Skarżący w żądaniu wskazał bowiem ogólnie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o sygn. akt II AKa 16/24 nastąpiła przewlekłość. Skarga nie zawiera nadto przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie skargi.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się przecież, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło

według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Skarga wniesiona przez skarżącego, nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości postępowania.

Stosownie zatem do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 Sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania, wobec jej niedopuszczalności, jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało więc umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 355 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a]